

la tribuna

Eleccions

CÉSAR GARCIA

Dos anys és un període curt, massa curt, per jutjar la feina portada a terme per qualsevol govern. Si a més es té en compte que aquest govern no tenia majoria al Consell, poder tirar endavant la feina no estava solament a les mans dels governants, també ho era a la dels legisladors. Posar-se d'acord ha estat molt difícil, tant que en la majoria d'ocasions no s'ha pogut assolir el consens.

Jutjar un govern que ha hagut de fer la feina en aquestes condicions és jugar amb avantatge perquè no solament no ha pogut tirar endavant el seu projecte (elaborat i ben elaborat), sinó que ni tan sols ha pogut incorporar propostes dels altres perquè en la majoria d'ocasions no n'hi havia.

Massa d'hora va planejar la sensació que la legislatura havia nascut morta i que no calia fer res per tal de revifar-la perquè no sortiria endavant. El càlcul polític deixava de banda la situació difícil per la qual el nostre país estava passant i se centrava a mesurar el temps que el nou govern aguantaria abans d'haver de dissoldre el Consell. Era qüestió d'esperar que la fruita madura caigués. Hi havia una forma simple i fàcil: no donar suport al pressupost.

Mentre a casa nostra era molt difícil fer la feina, a fora (OCDE, Unió Europea) es treballava per arribar a acords que ens reportessin certa credibilitat, que havia estat malmesa després d'haver passat massa temps a les llistes negres. Calia obrir horitzons que ens permetessin continuar tenint el nostre tarannà, però sense dobles jocs que ja no eren acceptats pels altres països. Conservar les nostres característiques, sí; passar-nos de llestos, no, perquè ja ens havien cridat l'atenció. En aquest aspecte s'ha avançat més en dos anys que en tota una dècada i mitja liberal.

La il·lusió que va provocar la victòria socialdemòcrata en molts ciutadans va anar minvant en veure que la governabilitat era molt complicada per la falta d'enteniment entre els grups parlamentaris i fins i tot el bloqueig en determinats assumptes. Aspectes concrets, que encara que no eren transcendents, parlaven de la manera no gaire adequada d'intentar aconseguir els objectius. El tancament dels comerços alguns diumenges, tot i tenir una finalitat bona (començar a aplicar mesures que poguessin conciliar vida familiar i laboral), es va fer sense suficient diàleg entre les parts impli-

cadés. Calia que ningú se sentís perjudicat per la mesura. L'afer del Cor Nacional de Petits Cantors va ser un altre exemple de com no s'ha d'actuar, independentment que l'assumpte ja estigués polititzat prèviament i infectat de no se sap quina malaltia.

No obstant això, s'intentava una nova forma de fer política diferent a la que estàvem acostumats a veure. Hi ha una manera de fer política a casa nostra que defensa el tractament del país com si fos una empresa, és a dir, que té com a prioritat la consecució de benefici econòmic. I en moltes ocasions aquesta manera de fer política es conforma amb els beneficis que reporti el negoci d'aquell que és a la política per un afany de lucre. Fins i tot una forma de fer que està guiada per les oportunitats que l'acció política pugui proporcionar per fer diners. Així la voluntat de servei a la societat i la recerca del bé comú queden al calaix des del moment que aquesta concepció triomfa a les eleccions.

No és cap secret que aquest país nostre ha estat dirigit durant anys per una oligarquia econòmica, que a més de tenir el poder econòmic, volia portar les regnes de la política perquè les coses anessin pel camí del mercat totpoderós al qual no se li podia posar límits i al qual calia deixar fer.

A més d'aspectes econòmics un país ha de tenir en compte les condicions de vida dels seus ciutadans, les seves necessitats, els seus drets, la seva aspiració a viure en la dignitat del benestar perquè ha contribuït amb el seu treball a la seva creació i sosteniment. És imprescindible que els guanys que generi l'Estat es gastin en les prioritats que no són altres que poder gaudir d'uns serveis de salut, d'una educació, d'una feina, d'una assistència social, d'una cultura i un esport que són les que permeten el ple

desenvolupament personal en una comunitat solidària. També, és obvi, cal defensar les condicions econòmiques que permetin bastir aquest Estat del benestar, però no com a objectiu únic.

El liberalisme de casa nostra ha canviat d'estratègia i vol tornar a dirigir el país per tal de redreçar-lo. Potser obliden que la crisi profunda no ha estat causada pels governs socialdemòcrates, sinó pels defensors d'un liberalisme extrem, que no han dubtat a reclamar ara l'aixopluc de l'Estat per tal de salvar, amb diners públics, una situació que es va provocar pel desmesurat afany de guany. Els liberals, després de fer una mena de catarsi?, han escollit cares *noves* amb l'Antoni Martí al capdavant, intentant treure partit de la seva simpatia, proximitat al ciutadà, capacitat de diàleg i excel·lents resultats a Escaldes, i mirant de dissimular l'operació anti-PS. L'objectiu aglutinador ha estat parar una manera de fer socialdemòcrata, que té un programa ampli, clar i profund del país que cal construir, partint de la capacitat de servei, per tal de buscar sempre l'interès comú i el benestar de tots el ciutadans. La mínima dosi d'idealisme a les files del PS en el seu afany de tirar endavant un país, contrasta amb la facilitat liberal de canviar de nom per presentar la vella opció com una novetat.

El PS ha hagut de ballar amb la més lletja, perquè una crisi com aquesta no l'havia viscuda mai el nostre Estat del benestar. És impossible el redreçament d'un país en dos anys escassos i sense majoria al Consell. No es pot exigir a l'actual Govern la solució de tots els problemes. Cal que tingui l'oportunitat de portar a terme els seus compromisos, els seus projectes, ni que sigui durant una sola legislatura, però sencera. Després sí que es podrà examinar, analitzar i jutjar la seva feina.